

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ
ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΝ
20/06/2017

Κάθε λαός έχει την ιστορία που του αξίζει, τα οράματα που τον συντροφεύουν, τα χρώματα που τον αντιπροσωπεύουν, τα σύμβολα που τον εκφράζουν.

Έτσι, ένα μνημείο πεσόντων ηρώων, με το δυνατό του συμβολισμό, με τη σημασία αλλά και την παρασημαντική του, προικοδοτεί το αξιακό μας θησαυροφυλάκιο με την ιερή περγαμηνή της αναγνώρισης, της ευγνωμοσύνης, του σεβασμού και της τιμής.

Και με δεδομένο πως η τιμή της τιμής εξαρτάται από τη διατίμηση της τιμιότητας που ισχύει σε κάθε εποχή, όταν οι τιμώντες, αποτιόντας τον οφειλόμενο φόρο τιμής, αίρονται στο ηθικό ύψος των τιμωμένων, τότε το κλάσμα της ηθικής πλουτοζωής αποκτά τη μεγαλύτερη απόλυτή του τιμή.

Και επειδή η ιστορία γράφεται και με τα γεγονότα και τα στοιχεία που τη συνθέτουν, αλλά και με τις παραλείψεις και τις αποσιωπήσεις που την εκθέτουν, η έλλειψη ενός μνημείου των πεσόντων αστυνομικών στον προαύλιο χώρο της σχολής αξιωματικών ήταν μια παράλειψη και ένα και κενό που προκαλούσε έντονο προβληματισμό σε κάθε ευαίσθητο επισκέπτη, σε κάθε στοχαστικό παρατηρητή.

Και το κενό αυτό ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να καλυφθεί με τον πιο καλαίσθητο και ευπρεπή τρόπο με τη σημερινή σεμνή τελετή.

Οι Έλληνες και Ελληνίδες αστυνομικοί, προς τιμήν των οποίων φιλοτεχνήθηκε το ωραίο αυτό μνημείο, υπήρξαν άνθρωποι που έβαλαν πιο ψηλά από το αναφαίρετο δικαίωμα της ζωής, το ιερό αίσθημα του καθήκοντος και της τιμής.

Ήταν οι άνθρωποι που σε μια δύσκολη, οριακή θα λέγαμε στιγμή της υπηρεσιακής τους ζωής, όπου ακροζυγιάζονται και ακροβατούν πάνω στο μετερίζι του χρέους, το ένστικτο της φυγής και το συναίσθημα της τιμής, ο φόβος της εκμηδένισης και η εκμηδένιση του φόβου, είχαν την τόλμη και τη ευθυκρισία ανάμεσα στη συμβατική και συμβιβασμένη ζωή και στον ακριβό θάνατο να διαλέξουν όχι το ευκολότερο αλλά το τιμιότερο.

Και με την πράξη τους αυτή <<νικήσαντες θανάτω τον θάνατον>> εχώρησαν στο χώρο της αθανασίας και ενετάχθησαν στη χορεία των αθανάτων.

Γιατί ο ηρωικός θάνατος δεν είναι η αρχή της ανυπαρξίας αλλά είναι το κατώφλι της αθανασίας.

Δεν είναι το τέλος αλλά η τελείωση της ζωής, αφού με το βαθύτερο νόημα που αυτή αποκτά, με την ηθική βαρύτητα που προικοδοτείται, παίρνει μια άλλη διάσταση, πέρα απ' τα γήινα περιθώρια της, μια διάσταση ουτοπική υπερχρονική και μεταφυσική, συμβολική και μυθική.

Μια διάσταση που δίνει στη γήινη συμπτωματοκότητα του ηρωικού μεγαλείου, τα ακριβά διαπιστευτήρια, την ιερή σφραγίδα της αιωνιότητας.

Έτσι, τα πρόσωπα που μετέλαβαν από το ιερό δισκοπότηρο της θυσίας και αξιώθηκαν της μεταθανάτιας αθανασίας, γίνονται για

όλους εμάς φωτεινοί ηθικοί δρομοδείκτες και αμετάθετα σημεία αναφοράς, που ρυθμίζουν και την υπηρεσιακή μας ζωή και την ατομική μας συμπεριφορά.

Και έτσι, το μνημείο αυτό, που φιλοτεχνήθηκε προς τιμήν των πεσόντων αστυνομικών και που από σήμερα θα κοσμεί τον χώρο της Σχολής Αξιωματικών, θα αποτελεί για τους σπουδαστές της Σχολής και για τις άγρυπνες συνειδήσεις ζωντανό παράδειγμα ηθικής αρετής και διαρκές υπόμνημα και του δικού τους κλέους αλλά και του δικού μας χρέους.

Και οι σπουδαστές και οι σπουδάστριες της Σχολής θα μπορούν, παράλληλα με την ενίσχυση του γνωστικού τους οπλοστασίου, να πλουτίζουν και το ηθικό τους θησαυροφυλάκιο και να θυμούνται πως το σμιλεμένο ήθος είναι αυτό που οριοθετεί, συγκροτεί αλλά και συγκρατεί το αξιωματικό ύφος και πως τα πάθη, τα λάθη και τα βάρη του κόσμου τούτου μόνο η καθαρή και ανάλαφρη συνείδηση του αστυνομικού λειτουργού μπορεί να τα σηκώσει, του ανθρώπου δηλαδή που σέβεται και τιμά τη ζωή αλλά και δεν ορρωδεί προ του θανάτου, αν χρειαστεί.

Και έτσι θα ξέρουν γιατί ο κλασσικός τους πρόγονος, ο Αισχύλος, θέλησε να γράψουν στην επιτύμβια πλάκα του, όχι ότι υπήρξε ο δημιουργός της Ορέστειας αλλά ότι πολέμησε στο Μαραθώνα.